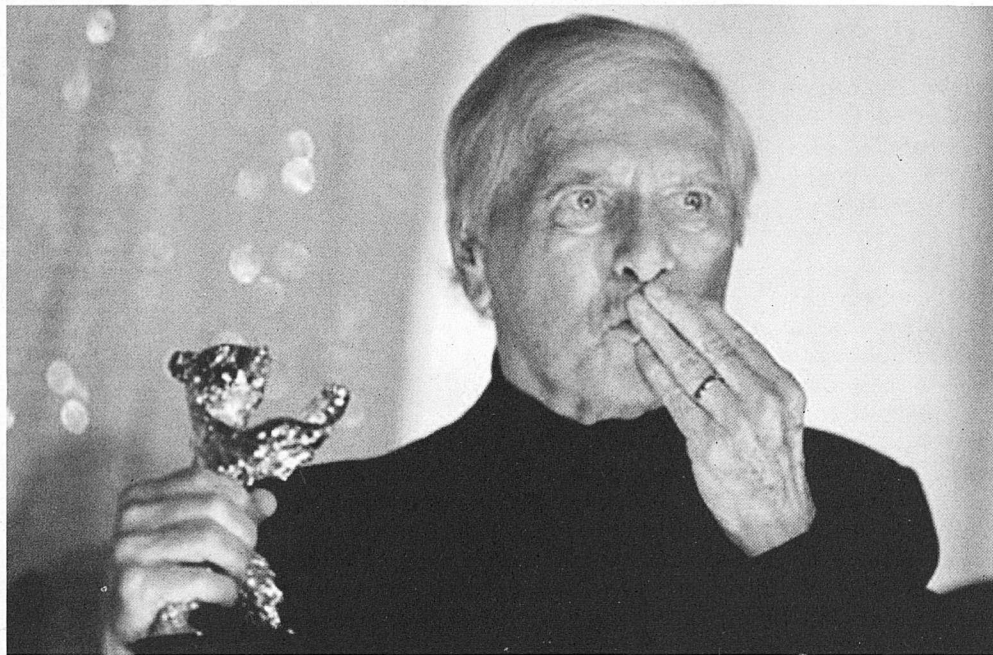

Bandes de so Al mestre Maurice Jarré, *in memoriam*

Házael González

Niebla (*Gorillas in the Mist*, Michael Apted, 1988), *El Club de los Poetas Muertos* (*Dead Poets Society*, Peter Weir, 1989), o *Ghost*, *Más Allá del Amor* (*Ghost*, Jerry Zucker, 1990). I, per cert que aquesta darrera porta dintre una història ben particular, perquè és una banda sonora que es va convertir en un disc supervendes amb l'ajut de la cançó "Unchained Melody" (interpretada a la pel·lícula per Righteous Brothers, i amb una lletra escrita l'any 1936 per Hy Zaret, va ser un altre músic de cine com Alex North qui va compondre la seva música, precisament per fer-la servir al film *Sin Cadenas* —*Unchained*,

Fa molt poc temps que s'han complit els nou anys ininterromputs de col·laboracions meves en aquesta revista, nou anys en què he procurat parlar de gent més o menys coneguda dintre del món de la banda sonora, gent que de vegades s'ha quedat pel camí, i gent que, quan jo vaig començar tot això, ja s'havia retirat pràcticament del tot. I d'aquests, malauradament, sembla que només ens toca escriure necrològiques: així és la vida, i ningú no ho pot evitar, però això de cap manera vol dir que no els tinguem presents fins aquest moment. Al contrari: a les nostres reunions d'aficionats a les bandes sonores, no falta sempre algú que demana en veu alta allò de "i què s'ha fet de...?"

Del mestre Maurice Jarré (pare del músic Jean-Michel Jarré, qui curiosament mai no ha fet cap banda sonora ni treball per al cinema), que ens va deixar el passat 29 de març, sabem que estava gairebé retirat des de feia deu anys, encara que això no era cap obstacle perquè molts (grans i no tan grans) gaudíssim de les seves melodies més que conegudes. Perquè, no ho podem oblidar en cap moment, estem parlant de l'home que va compondre les partitures de *Lawrence de Arabia* (*Lawrence of Arabia*, David Lean, 1962, per la qual va guanyar el seu primer Oscar), *El Doctor Zhivago* (*Doctor Zhivago*, David Lean, 1965, que també li va donar un Oscar), *Topaz* (Alfred Hitchcock, 1969), *El Año Que Vivimos Peligrosamente* (*The Year of Living Dangerously*, Peter Weir, 1982), *Pasaje a La India* (*A Passage to India*, David Lean, 1984, el seu tercer i darrer Oscar), *La Costa de los Mosquitos* (*The Mosquito Coast*, Peter Weir, 1986), *Atracción Fatal* (*Fatal Attraction*, Adrian Lyne, 1988), *Gorilas en la*

Hall Bartlett, 1955—, i amb la qual va obtenir una proposició a l'Oscar), la qual cosa va fer que les noves generacions descobrissin un músic que possiblement havia fet ballar (i plorar d'emoció, o fins i tot enamorar-se) els seus pares.

Però aquestes només són les feines més famoses de Jarré, qui es va passar tota la seva carrera component sense cap tipus de timidesa pel que fa a gèneres, directors o estils, i per això trobem les seves notes a llocs tan distints com *El Último Edén* (*L'Oiseau de Paradis*, Marcel Camus, 1962), el documental *Morir en Madrid* (*Mourir à Madrid*, Frédéric Rossif, 1963), *El Coleccionista* (*The Collector*, William Wyler, 1965), *Isadora* (Karel Reisz, 1968), *El Efecto de los Rayos Gamma Sobre las Margaritas* (*The Effect of Gamma Rays on the Man-in-the-Moon Marigolds*, Paul Newman, 1972), *Taps*, *Más Allá del Honor* (*Taps*, Harold Becker, 1981), *Firefox*, el *Arma Definitiva* (*Firefox*, Clint Eastwood, 1982), *Top Secret* (*Top Secret!*, Jim Abrahams, Jerry Zucker, David Zucker, 1984), la imprescindible *Mad Max*, *Más Allá de la Cúpula del Trueno* (*Mad Max Beyond Thunderdome*, George Miller, George Ogilvie, 1985), *Un Paseo Por las Nubes* (*A Walk in the Clouds*, Alfonso Arau, 1995), o la darrera per al cinema, *Soñé con África* (*I Dreamed of Africa*, Hugh Hudson, 2000). I això tret d'una llista de partitures que supera el centenar i mig.

I ara, només ens pertoca el comiat: aixecar la copa i dir adéu a un home que mai no oblidarem, un mestre que ens va emocionar amb un estil peculiar i aferradís, que sempre sonava a ell mateix, a Jarré, a un músic d'excepció. I continuar escoltant-ho, es clar... ■